

Pék Tivadar, 1958 - 1962 **okl. közlekedési mérnök**

Diákéveim legszebb időszaka volt az a 4 év, amit a Váci Lówy Sándor Gépipari Technikum diákjaként töltöttem el. Már Vácra kerülésem is érdekes volt, mert eredetileg a Budapesti Bánki Donátba jelentkeztem, de kollégium hiánya miatt Vácot ajánlották és hálás vagyok érte. Valószínű, hogy az 1958-as évben én voltam, aki a legnagyobb távolságról érkezett, hiszen a déli határszélen lévő Madaras és Vác között 220 km a távolság.

Ezért is volt furcsa az iskola portásának, amikor a felvételi vizsga előtt 1 nappal a délelőtti órákban beállítottam A2-es rajztablával a hónom alatt és a csomagommal, hogy én itt holnap felvételizni fogok.

A portás kedélyesen a kollégiumba irányított, ahol nagy szeretettel fogadtak és ebédidő lévén meg is ebédeltetek. Ezek az élmények szinte megduplázták a szándékomat, hogy ebbe az iskolába felvegyenek.

Vácról és az iskoláról

Vác abban az időben klasszikus és ideális diákváros volt. A romantikus környezet, a Dunakorzó, a Dóm, a sok középiskola igazi dinamizmust adott az iskolai életnek.

Iskolánk a hajdani piarista gimnázium az elhelyezkedésével és méreteivel eleve központnak számított. A hozzá tartozó műemlék jellegű kollégium szerves egységet képezett az oktatási tevékenységgel.

A belső udvar lehetőséget adott a sportolásnak és hétfvégén az NB I-es Váci Fonó játszott fantasztikus kézilabda meccseket.

Tanárainkról

Az iskola tantestülete rendkívül erős volt, szakmailag és emberileg egyaránt.

Nem véletlen volt abban az időszakban a KGM egyik legjobb és legszínvonalasabb oktatási intézménye.

Pellei Emil igazgató tekintélyt parancsoló tanárember volt.

A tantestület valamennyi tagja szakmájának, illetve területének kiváló képviselője volt.

Rangsor és a teljesség igénye nélkül szeretném megemlíteni Almás Zoltán, (alias „Kacsa”) Kuti Albert, Garami testvérek (Károly, Antal), Gábor Zoltán műhelyfőnök, Mészáros István (Jani), Ortmann István osztályfőnök, Papházi Tivadar (Tikfa), Pintér György (Sün) és Újvári István tanárukat, akik szívüket is beleadták, hogy mi sikereket érjünk el.

A felsorolásba utoljára hagytam a szép emlékü Boronkay György tanárukat, aki méltán a mai iskola névadója, mert vele csak 1960-ban találkoztunk Szolnokról való átköltözése után.

Az Ő személyisége új szintet vitt a tanítás minőségébe. Lehetett látni a szenvedését, ha a diák nem értette meg az elmondottakat és addig kísérletezett, míg eredményt nem ért el.

Az Ő nevéhez fűződik a „Lex minimi” elve is, ami később legendává lett az iskolában a diákok között.

Tanáraink közül nem hagyhatom ki dr. Abonyi Dezsőt, a kollégium népszerű igazgatóját.

Diáktársaimról

Szerencsésnek mondhatom magam abból a szempontból, hogy az 1958-as I/B osztályba kerültem Újvári István osztályfőnök vezetésével.

Olyan osztálytársakra találtam, akikre ma is szívesen emlékszem és örömmel találkozunk a rendszeres osztálytalálkozókon, sajnos ma már 7 fővel kevesebben.

Megint csak a teljesség igénye nélkül kiemelve néhány osztálytársat, aki meghatározó volt a közösségi életünkben. Batka Barnabás az irodalomtudós és filozófus. Brinkus Benő az örök

szervező és kiváló kosaras, Cseh Sándor a falusi dzsentri világ képviselője. Dornai és Farkas Imre a mókamesterek. Frenyó István a későbbi csöndes vállalkozó, aki mai napig is az egyik munkaadóm.

Kollár Ica a fiúk kedvence. Kovács Béci (az olasz kerékpárbüvölő), Maróth Imre (Ósi) a zongora virtuóz. Nagy Feró a sportember. És most következik az a három név, akik közül kettő jelentősen meghatározta az iskolában eltöltött időszakomat és a későbbiek során is szoros barátságban vagyunk, illetve voltunk: Pádár, Pék, Petrányi.

Négy évig az első naptól kezdve egymás mellett ültünk a padban és igazi barátság alakult ki köztünk. Boronkay tanár úrtól kaptuk azt az elnevezést kitűnő tanulmányaink alapján, hogy a „TRIUMVIRÁTUS.

Erre nagyon büszkék vagyunk és úgy tudom, hogy a későbbiek folyamán is fogalom lett ez a megnevezés és jó példát mutattunk az utánunk következő társaink részére.

Sajnos a triumvirátus már nem teljes, mert Petrányi Bálint eltávozott tőlünk.

A „P” betűsök számát növelte Péter Pali, aki Barti Károllyal együtt lelkesen szervezi az osztálytalálkozókat és Vác város művelődési tevékenységében is részt vett.

Folytatva a sort, Tóth Károlyt (Szőröstót), a tengeri medvét említeném, aki édesapja révén már középiskolás korban tengerre szállhatott. Turányi Mihály a táncos lábú a mai napig aktív néptáncos.

Utolsóként Weisz Lajost kell megemlítenem, aki hátrányos helyzete ellenére nagy szorgalommal küzdötte fel magát a vállalkozói szinten és aki vidámságával mindig kellemes légkört teremtett. Sajnos őt is elveszítettük.

Az osztálytársakon kívül volt néhány olyan meghatározó diák, akikre mindig felnéztem. Ilyen volt Takács Imre, Bransteiner Gyula (kézilabdázó), Németh Sándor (kézilabdázó) és a három szolid görög Cikasizs Vaszilisz, Hodzidisz Anasztázisz, Kevidisz Paraszkevasz).

Emlékeim

Nagyon sok emlék fűződik a középiskolás időszakhoz, amelyből nehezen lehet kiemelni, hogy melyik volt a legszebb, de megpróbálkozom.

Mint vidéki gyereknek, ahol maximum egy kis patak vezetett át a falun, nagy hatással volt rám a Duna, illetve a Duna-korzó. A délutáni kimenő alatt gyakran kiültem a Duna-partra és néztem az elhaladó hajókat, sportolókat. Mivel életemben először szakadtam el a szülői háztól, meghatározó volt a kollégiumi élet. Gyorsan beilleszkedtem, de eleinte szokatlan volt, hogy 10-12-en voltunk egy szobában.

Emlékezetes volt az ilyenkor szokásos beavatás, amelyet az elsősöknek kellett elviselni. Ez egy éjszakai pokrócozás formájában történt meg, amit a felsősök követtek el.

A közös kirándulások, vagy a Pokol szigeti focicsaták is nagyon emlékezetesek.

Nagy hagyománya volt az iskolának a különféle bálók rendezése (Szüreti bál, Mikulás bál, Locsoló bál), amely a gyönyörű díszteremben zajlott.

Én rendszeresen részt vettem rendezőként az eseményeken és jó volt hallgatni pl. a Holéczi zenekart az ország akkori legnépszerűbb zenekarát.

Arra is emlékszem, hogy nagyszünetekben a szomszédos KÖZÉRT-ből nagy kosárban hozták a kiflit, amelynek egyik eladója a későbbi olimpiai bajnok Hesz Mihály volt. Tekintettel arra, hogy szerény anyagi körülmények között éltünk édesanyámmal, ezért vasárnaponként hajnali 4-5 órakor néhány társammal kimentünk a Váci Tüzép telepre vagont kirakni, hogy némi pénzhez jussunk.

Sok fájdalommal járt, amikor fel kellett kelni és látni a többiek jóízű alvását, mi pedig kemény munkával töltöttük a pihenésre szánt időt.

De jóleső érzéssel mondtunk le a vasárnapi menzai ebédéről, mert a munka befejezése után kapott pénzből egy nagyadag bécsi szelettel és uborkasalátával kárpóoltuk magunkat a restiben.

Emlékezetes marad számomra, főleg az utolsó két évben, illetve az iskola befejezése után, a tanárainkkal való beszélgetések az életre való felkészülésről, a világ dolgairól. A legemlékezetesebb Boronkay tanár úrral folytatott beszélgetések voltak, amelyet a triumvirátus – kiegészülve Brinkus Benő és Cseh Sándorral – folytatott a tanár úr kollégiumi lakásában, ahol a kialakult gyakorlat szerint évente egy alkalommal meglátogattuk az iskolát és a tanárukat. Ezek a beszélgetések nagy hatással voltak számunkra.

Boronkay tanár úr temetése is az emlékek közé tartozik, mert a triumvirátus vett részt a váci diákok képviselőjében a megyeri úti temetőben.

Élményeim

Mint az elején említettem a legszebb időszakot éltem át Vácott, ehhez rengeteg élmény is fűződik.

Az első talán az volt, amikor a felvételi előtt 1 nappal megérkeztem és az ebéd után megmutatták az iskola műhelyét, ahol tőlem sokkal kisebb tanulók overallban alig érték fel az esztergapadot és csodálatos dolgokat műveltek.

Nekem, aki traktoron és cséplőgépen kívül más gépet még nem láttam olyan élményt jelentett őket nézni, hogy azonnal megkedveltem ezt a szakmát és dupla inspirációt adott a másnapi felvételire.

Az első sportélményem is az első héthez fűződik.

Vác, mint kézilabdacentrum az iskolára is kihatással volt. Szeptemberben kezdődtek az iskolabajnokságok, többek között kézilabdában is. Mivel nem ismertük egymást, a csapat kialakítása egyéni jelentkezés alapján történt.

Mivel kapusnak senki sem jelentkezett – hogy nem maradjak ki a csapatból – én jelentkeztem, előzmény nélkül.

Az első fordulóban a II/b osztályt kaptuk ellenfélnek és meglepetésre a nagymellénnyel felvonuló II/b-t 8:7-re megvertük, többek véleménye szerint az én kapusteljesítményem is közrejátszott az eredményben.

Különös élményt jelentettek számomra a II. és III. év után kötelező termelési gyakorlatok, amelyet mindkét évben a győri vagongyárban (Rába) töltöttünk. Rengeteg csínytevést követtünk el a kollégiumban, a gyárban is és természetesen a szabadidőben (főleg lányokkal kapcsolatban).

Nagyon jó lehetőséget adott a III. év után megszervezett Lillafüredi többnapos kirándulás a tanár-diák viszony kialakítására. Itt kerültünk olyan közelségbe (pl. Pintér Györggyel), ahol már egyenlő partnernek tekintettük egymást.

Záró élményként említem a ballagást a szép búcsúztatást és azt, hogy tanulmányaink eredményeképpen a triumvirátus tagjai „Kitűnő tanuló” kitüntetést vehettünk át.

Sztorik

Talán ez a téma, ami kifogyhatatlan a diákévekből. Nem is fér bele e visszaemlékezés keretébe, de megpróbálom a legérdekesebbeket előszedni.

Általában a tanárokhoz kötődik a legtöbb és itt szeretném kihangsúlyozni, hogy nem volt céloom a kifigurázása az illető személynek, ezért előre is elnézést kérek a sztori közreadásáért.

Almási Zoltán, közismert becenevén „Kacsa”, nagyon sok sztori főszereplőjeként jelenik meg, amelyek közül hármat szeretnék közreadni.

Az első évben osztálytársunk volt Dunakesziről egy ikerpár fiú. Minden eszközt kihasználtak, hogy valamilyen oknál fogva ne érjenek be az iskolába (pl. a busz valamely részének elrontása, ajtó). „Kacsa” tanár úr a fizika órákon való mulasztás miatt arra kérte az ikreket, hogy a szülők személyesen adjanak számot a hiányzás okáról.

Az édesanya a felhívásnak megfelelően megjelent az iskolában és az aulában szembe találkozott egy tanárral és megszólította ily módon:

„Kacsá tanárurat keresem”

A megszólított személy természetesen Almási tanár úr volt, aki büszkeségét és humorát megtartva azt mondta, hogy:

„Én vagyok”

Az igazság csak azután derült ki, hogy az ikrek otthon csak Kacsá tanárurat emlegették, ezért a hölgy csak elnézést tudott kérni.

A másik sztori Újvári István matematika tanárral kapcsolatos. Köztudott dolog volt, hogy Újvári szeret sakkozni és nem mellékesen tud is. A tanári szobában ezért, Újvári rendszeresen, az óráközi szünetekben sakkpartira hívta kollégáit, többek között Almásit is.

Almási tudta azt, hogy semmi esélye nincs a győzelemre, ezért mindig visszautasította a felkérést.

Egy alkalommal mégis elvállalta a partit, erre Újvári, hogy kedvet csináljon a további partikhoz, vesztesre adta a meccset. Eljött a következő parti ideje és ekkor jött a meglepetés, mert Almási flegmán közölte Újvárival, hogy „minek játszszak veled, legutóbb is én győztem” Tudomásom szerint azóta sem jött létre újabb parti.

A harmadik és egyik legédesebb történet:

Mint említettem az iskola befejezése után, évente egy alkalommal, az ötös baráti társaság meglátogatta az iskolánkat, felkerestük régi tanárainkat.

Egy ilyen novemberi látogatáskor Almási tanár úrral való beszélgetéskor Brinkus Benő, aki 192 cm magas volt (Almási talán 160cm) kedélyesen megszólította Almásit, hogy „Tanár úr legyen szíves felvenni a fülvédőket, mert jönnek a talaj menti fagyok”

A másik sztori hős Mészáros István volt, akit már az elődeink „Jani”-ként mutattak be, állítólag azért, mert egyszer úgy mutatkozott be, hogy „Jani vagyok, szakrajztanár”

Mészáros tanár úr nagyon hiú volt és ezt kihasználták a diákjai is. Egyik alkalommal egy nem éppen divatos kockás zakóban jelent meg és a nagyszünetben a diákok lelkesen azt mondták neki, hogy Mészáros tanár úr milyen jól áll magának ez a zakó, biztos sikere lesz a nőknél. Mészáros tanár úr ezt elhitte és büszkén kihúzza magát sétált enyhén szólva a bohócos kabátban.

A másik sztori, hogy dolgozatot írt a III/A az első emeleti tanteremben. Herceg Sanyinak semmi nem jutott az eszébe a feladott témával kapcsolatban ezért, hogy a feszültséget oldja, a nagy csendben felszólalt, hogy „Tanár úr nem ér a nevem, valaki benézett az ablakon”

Mészáros tanár úr –nem ismerve fel a helyzetet – odament az ablakhoz és mivel szembesült a helyzettel, hogy az emeleten vannak, dühödten és megszegyenülve azt mondta, hogy „Takarodj!”

A saját osztályomhoz tartozik a következő sztori. Boronkay után a Szakrajzot Mészáros tanította. Közismert befolyásolhatóságát kihasználva, a rajzok időszakos osztályozásánál elkövezték az osztálytársaim azt a cselt, hogy azok, akik nem végezték el a feladatokat, néhány kész rajz alá üres felcímkézett rajzlapokat tettek és úgy tették a tanár elé a rajzokat, hogy „tanár úr ez is ötös, az is ötös”

Az üres lapokat pedig csak a fejléceket mutatva osztályoztatták le.

A fentiekén kívül még rengeteg sztorinak voltam részese, vagy hallgatója, amelyeket meghagyok másoknak abban a reményben, hogy visszaemlékezésükkel ők is hozzájárulhassanak iskolánk 60 éves évfordulójára kiadandó évkönyv sikeréhez.

Mindezeket feljegyezte az iskola 1962-ben végzett IV/B osztályos tanulója.